

В голямото помещение където ни вкараха заварихме няколко други жертви на блокадата от тази нощ. Погледнах Кольо беше вече съвсем спокоен. Отвреме, навреме разменяше по някоя дума с новопристигшите арестанти, но повече стоеше прав или седеше мълчалив и замислен опрян на стената. След няколко часа ни разделиха. Попаднахме в различни килии. Вапцаров и аз се случихме на третия етаж. Той сам в килия № 24, а аз с още десетина жени в килия № 22. В килия № 23 се намираше Петър Богданов.

За Вапцаров настъпи четиримесечен период на ужасни физически и морални страдания. Зареждат се безконечни дни и нощи на неописуеми инквизиции, които нормалното човешко въображение не може да си представи.

В помещенията няколко пъти видях Вапцаров. Случваше се да го видя в коридора, или през случайно отворената шпионка на килията, или когато ме водеха на разпит, страшно отслабнал и поради това, като че ли още по-висок, необръснат, с белезници на ръцете и като особено "опасен", винаги придружаван от двама агенти. Той беше най-често разпитвания арестант от целия етаж тогава от сутрин до полунощ непрекъснато всеки ден. Имах случай да го видя и когато отива и когато се връща от разпит. На отиване обикновено вървеше сам, но на връщане винаги беше подкрепян от "адютантите" си с глава кланала на рамо и с поглед зареян в пространството. Беше страшно да се гледа.

Веднаж, когато чаках реда си за разпит пред кабинета на Гешев видях като преведоха Вапцаров през коридора и го въведоха в една врата, която водеше за мазето, да да продължат разпита, вероятно, с други средства. Болка сви сърцето ми.

На нас, жените от 22 килия ни правеше впечатление по-човешкото държание на един от полицаите, които стояха на пост в коридора. Освен това забелязахме, че той криеше това си известно разположение към арестуваните от другите полицаи. След много усилия и убеждения